

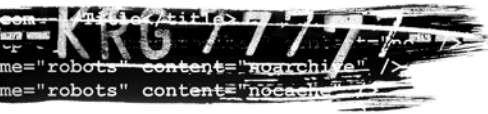
Aijunk

A young woman with long dark hair is sitting on a ledge, wearing a dark tank top and dark pants with colorful laces on her sneakers. The image is overlaid with red and blue digital circuitry patterns, including lines, circles, and dots, suggesting a theme of technology or digital art.

**REBEKA
UNA**

KONKURSO
NUGALĒTOJA

Alma littera

Pusė šešių. Vis dar laikiu Alos. Ala vėluoja į *susitikimus*, nors kitur be galo punktuoli. Atgrasiai punktuoli. Kita vertus, kiek mudvi susitikom – kokius kelis kartus per visą laiką. Ala sako, kad eidama į susitikimą jaučiasi kaip apiplikyta. Keista, kad ji sako tokį palyginimą, nors net nežino, ką tai reiškia.

Parke ant suoliuko sėdi du vaikai, kuriuos pažįstu iš matymo. Negaliu garantuoti, bet, atrodo, žinau jų vardus. Vieno vardą, atrodo, atsimenu. Vilius. Regimoji atmintis veikia turbūt kelis šimtus kartų greičiau nei mamos, ištreniruota nuo trečios klasės. Belaukiant Alos, darosi nuobodu. Norisi užkalbinti tuos vaikus. Jie irgi atėję į susitikimą. Bet ne su manimi. Užkalbinti negaliu. Tai ne pagal sistemos taisykles.

Ką veikti? Taip norisi pajudėti. Bėgti negaliu, esu be apsaugų: o jeigu atsiras bent įbrėžimas ar žymė? Sulauksiu laiško nuo mokytojos ar terapeutės. Suku ratus ir kartoju negyvas programavimo formules, iš kurių randasi gyvybė sistemoje. Jei tik nori.

---CV23589XXZZYY---

---KRG77777---

---CX456XZYYYY---

Kuo nors reikia užimti smegenis.

Išgąsdinu varnų pulką, jos pakyla nuo žemės ir sparnų vasnojomu sutrikdo mane. Imu žvalgytis į medžius.

Alos vis dar nėra, bet jai neskambinu. Anuodu ant suoliuko jau pakeitę bendravimą. Kurį laiką jie kalbėjosi veidas į veidą gestikuliuodami, o dabar, matau, sėdi ramūs, įsikniaubę į užrašines. Gal naršo sistemoje ar žaidžia? Ne, pamatau, kad jie toliau kalbasi per užrašines.

Šis vaizdas man toks keistas, toks keistas...

Pagaliau matau Alą. Atrieda iš priešingo parko galo, negu laukiau. Vos pririedėjusi sako, kad mažumėlę pasiklydo. Labai keista. Kaip ir keista ją matyti priešais save. Taip ilgai laukiau, bet kai ji stypso man prieš akis, nesijaučiu apimta džiaugsmo nei kitos emocijos. Nesuprantu kodėl. Gal kad taip ir neįpratom *susitikinėti*.

Man nepatogu, o Alai, matau, išvis riesta. Nesiliauja pūtusi mėtinį burbulą, o šis nesiliauja paukšėjęs. Apsirengusi kaip visada, balti marškinėliai,

juodi džinsai. Ir bateliai juodi. Gniaužo kairį delną, jis rausvesnis už kitą, matyt, juo labiau spaudė riedį – nervinosi, kad prarado orientaciją. Kelios garbanos netvarkingai styro, tikriausiai nuo nervinės įtampos.

Aš jau pastebiu detales. Kaip Ina, topteli. *Ar jos puldavo viena kitai į glėbį susitikusios?*

Mama ir draugės.

Noriu Alai ką nors pasakyti. Ką nors apie juodus jos batelius ar baltus marškinėlius, tokius pat kaip mano. Ką nors linksmo, kad išsisklaidytų įtampa. Tačiau pavyksta tik vyptelėti.

Netikėtai Ala ima gaudyti orą.

– Viskas gerai?

Ji tik linkteli.

– Kas yra?

– Nieko.

– Tau tikrai viskas gerai?

– Šaipaisi, ar ką?

– Visai ne.

– Tu kažkokia pikta.

– Baik, Ala. Viskas OK.

Bet ji pasisuka ir eina suoliuko link. Pasigailiu, kad pasiūliau susitikti. Ne šiaip pasigailiu, o tikrai gailiuosi. Matyti, kiek jai tai kainavo. Mano užsidegimas pasakoti apie bučinius pamažu garuoja. Bet Ala juk to ir atmynę, o dabar sėdi ant suolo ir nerimastingai sukioja kulkšnij, bato kulnu trupindama grumstą.

– Einam po medžiu, – pasiūlau. Tas *medis* visiems mano drauguose jau tapęs keiksmožodžiu, bet lyg tyčia ateina į galvą. Ala užverčia akis. – Nebijok, plyta nenukris, – sakau.

Ala juk dar nepradėjo bijoti medžių? Susikišu rankas į kišenes ir judu artimiausio šakoto gyvio link. Ala susikiša rankas į kišenes ir prisisega prie suolo.

– Aš trumpam, – sako.

Negaliu patikėti. Pakeliui vos nepasiklydo – tai dar nieko, vis dažniau visiems pasitaiko, – tiek šmirinėjo aplink parką riedžiu, o dabar mūsų pasimatymas truks vos kelias minutes?

– Tu negatyvi? – bandau kalbinti šiuolaikiškai.

– Aš tobulai pozityvi, – atšauna ir susprogdina du burbulus, vieną po kito.

Ala visada nori jaustis pranašesnė. Jai nepatinka jaustis nesaugiai, kai aš jaučiuosi tarsi žuvis vandeny. Gerai, tarsi vabalas medyje. Nors taip būna

tik triskart per metus, kai susitinkam. Tuomet Ala žiopčioja ir gaudo orą.

Ir dabar įsitvėrusi suoliuko, tarsi pusiausvyrai atgauti trūktų trečios rankos.

– Tu vartoji tuos vaistus? – klausiu.

– Vartuju, bet nepadeda.

Man gaila Alos, bet nemoku to parodyti. Ateiti į pasimatymą ir gaudyti orą? Jai turi būti...

– Rodyk, ką turi, ir dingstu, – supliaukši burbulu ir apsidairo, ar, be tų krizenančių paauglių, mūsų kas nestebi.

Iš kišenės ištraukiu keliskart sulankstytą lapą. Svarstau, ar nedarau klaidos, bet jis jau Alos rankose. Ji skenuoja kiekvieną lopinėlių, paskui mosteli galva eiti po medžiu. Darsyk nuskenuoja. Aš mačiau tą popiergalį šimtus kartų, bet mano akys skenuoja kartu su Alos.

– Čia ne fotošopas, ką? – sako ji.

– Baisius dalykus galima išdarinėti fotošopu, tik ne tokius, – sakau.

– Atsakymas tikslus. *Disgusting*, – sako Ala. Jai šleikštu. – Ir jie ne klonai. Čia ne dabartis.

– Tai jau tikrai ne.

– *Disgusting*, – ji vėl išpučia burbulą.

Dabar supranta, kodėl negalėjau nuskenuoti ir įkelti į kompiuterį, – visi būtų skaitę.

– Ir kaip jie nesusirgdavo, – sako Ala.

– Jų kūnai buvo prisitaikę, atsparesni, – sakau.

– Atsilikimas, kai pagalvoji.

Šviesiaplaukis ant suolo ką tik pradėjo kvatotis visa gerkle, nuo jo neatsilieka strazdanius. Net susirietę spaudu užrašines, emocijos virš jų galvų laskto kaip įkaitintos bitės. Bendros emocijos. Man šis vaizdas toks keistas, bet kodėl, dar nesuvokiu.

Ala pašoka.

– Ar ten ne Valius? – susiraukia. – Valius Metal Boy.

Ala pirmąsyk mato jį gyvą, tačiau prisimena vardą. Alos atmintis superinė. Valius Metal Boy – turbūt vienas iš kelių dešimčių Valių jos draugų sąrašė. Ala pagyvėja.

– Skaitei žinias? – klausia. – Nauji faktai apie dispersiją.

– Dar ne.

Ala nori kažką sakyti, bet apsigalvoja.

– Įmetu tau nuorodą, – jos pirštai laksto kaip lazerio spinduliai operacinėje; su savo užrašine ji vėl tvirta, vėl gyva – tikra senoji Ala.

Aš vis gniaužau rankose tą popiergalį. Netikėtai užaina noras prisipažinti. Žinau, kad rizikuoju, bet vis tiek.

– Ketinu bėgti, – sakau.

– Čia? – nesupranta Ala.

– Turbūt.

– Bet tu neapsirengusi.

Ala turi minty, be bėgimo batelių. Ir be apsaugų.

– Tai kas.

Alai kaktoje susirango rukšlė, šimtus kartų matyta per ekraną.

– O tau paskui nepakyla temperatūra? – jos balsas kaip mamos, tik gal grėsmingesnis.

– Nežinau.

– O tu pasimatuok. Jei pakyla, pati supranti.

Suprantu. Jei temperatūra pakyla, aš nesiadaptuosiu.

Tebegniaužau popierių. Ala tai pastebi.

– Verčiau išmesk jį, – sako.

• • •

Vis neišeina iš galvos tie paaugliai ant parko suolelio. Papasakoju mamai. Ji atsidūsta, bet susiima ir nusikvatoja.

– Dabar pati matai, kad bendrauti per užrašines daug paprasčiau.

Kaip paprastai mama kartais viską sustato į vietas. Tuodu ant suoliuko vos nesusiriejo žiūrėdami vienas į kitą, o užrašinės ėmė ir viską išsprendė. Bam.

Aunuosi sportinius batelius. Nebėgau parke. Tiesą sakant, ir mes su Ala vos nesusiriejom. Turbūt tai paskutinis mūsų pasimatymas. Katastrofiškai nesisekė bendrauti. Mama niekad neminėjo, kad jai būtų nesisekė bendrauti po ilgo nesimatymo.

– Matau, neperskaitei naujausios rekomendacijos, – sako mama.

Neperskaičiau. Neperskaičiau. Pastaruoju metu kirba mintis visko neskaityti. Bet lengviau nuspręsti nei padaryti. Kai ilgiau neskaitai, apima

nerimas ir prarandi nuovoką, kur esi ir ką veiki. Gerai būti Inos amžiaus. Aukso amžius. Kai pusę laiko gali neskaityti. Aunuosi antrą sportbatį ir juntu, kaip jis apgula pėdą. *Love*, pagalvoju žvelgdama į sportbatį. Juokinga, bet bėgimo batai prikiša į galvą visai kitokių minčių, kai į juos įsispiriu. Mmmm, *love you guys!* Myliu jus, vaikai! Nebemoku išreikšti, ką jaučiu, nors nuo emocijų sproginėja krūtinėje.

– Ei, – sako mama. – Kodėl neperskaitei?

– Ar svarbu?

– Kaip pažiūrėsi. Šis tas naujo apie dispersinį mąstymą. Tau padėtų.

Mamos balsas ramus, jai galima duoti medalį už romumą. Ji apskritai tobula, išskyrus tuos atodūsius.

– Vėliau, – sakau jai.

Vėliau paskaitysiu. Turėsiu skaitymo iki pat vakaro. Juk nuolat skaitau, visą gyvenimą. Akys – tai du organai, daugiausia sportuojantys mano gyvenime. Dar gerai, kad jos negenda, jos ir padarytos taip, kad negestų. Dažnomis lazerio procedūromis. Dabar nėra nė vieno akiniuoto žmogaus. Kai mama pasakoja apie praeitį, atrodo, kad klausaisi apie maskaradą. Kas ketvirtas – akiniuotis, kas trečiam

vaikui ribojamas knygų krūvis. Kaip reikėtų gyventi su gendančiomis akimis ir ribojamu krūviu, nesuvokiama. Dabar – nesuvokiama.

Patikrinu, ar užrašinėje ko nors nėra. Negaliu visai netikrinti. Negaliu visiškai atsijungti.

Ar Ala nori man ką nors pasakyti?

Šiandien sekasi bėgti. Dar tada, kai tame parke laukiau Alos, sąnariai prašėsi judinami. Bėgant pirmą ratą, ima sklaidytis rūkas, kuris įprastai tvyro susitvenkęs virš minčių. To rūko nepastebi, nes smegenys nuolat dirba įvairiomis kryptimis. Rūkas turbūt įsivaizduojamas, tačiau kiekvieną sykį prasisklaido.

Bėgdama antrą ratą, galvoju apie paauglius parke. Ir man neatrodo, kad jie buvo labai linksmi, nors nepertraukiamai juokėsi. Dar sykį smegeninėje perkošiu matytą vaizdą: du bičiukai juokiasi maigydami užrašines, neatitraukdami nuo jų galvos. Gal. Gal.

Mano dėmesį patraukia vaikinai.

Iš šono atrodo kaip retas subjektas, judantis lauke pasirinkta kryptimi. Prarisnoju stengdamasi neįsispitryti, kitaip tariant, bandau suvaldyti savo

ydą nužiūrėti gyvus žmones. Kai apsuksiu dar vieną ratą, jo nebebus. Išėję į gatves, visi juda tikslinga kryptimi, niekas nestypso vienoje vietoje – tai būtų dar vienas būdas švaistyti laiką.

Apsuku dar vieną ratą. Vaikinas ten pat, kur ir pirma, o tai jau neįprasta. Bėgu toliau – kas man. Kai nubėgu dar vieną ratą, mano protas dirba visai kitaip. Grįžteliu ir suvokiu: jau kuris laikas jis žiūri į mane. Su sportiniais bateliais, ne visa apranga, tiksliau, su šortais ir marškinėliais. Ką jis čia daro? Bėgo ratus? Ko jis žiūri į mane? Ko nori? Mes vis tiek neužkalbinsim vienas kito, taip nedaroma. Nebuvo susitarta iš anksto.

Taip ir yra, jis manęs neužkalbina, nes žino rekomendacijas. Bet stovi ir niekur neina. Ir mane apima keista euforija. Endorfinų perteklius, galvoju ir imu drąsiai žvalgytis į varnas, balandžius ir tuos kelis medžius palei taką. Va ten tas, į kurį lipau vakar.

Man topteli, kad kažkas tam vaikinui ne taip. Ne todėl, kad niekur neina ir stypso sau. Kažkas negerai jo kojoms, tik nesuprantu kas. Turbūt pirmąsyk tai regiu! Negaliu patikėti. Širdis ima mušti tankiau.

Ko jos taip keistai atrodo? Ar čia bėgiojant ilgainiui pasidaro tokios kojos? O gal jis išvis nebėgo. Gal buvo medyje. Gal veikė dar ką kita, tačiau neišku ką, nes dar ko kita veikti lauke neįmanoma.

Nebėgu likusių trijų ratų, užteks. Kai išsuku iš stadiono, matau, kaip jis man pamoja, tiksliau, pakelia ranką į mano pusę. Tas judesys toks keistas, nes naujas. Jei pavyks, susirasiu jį sistemoje.

Kai grįžtu namo, Ala pasitinka devyniomis šypsenomis. Ala, senoji Ala. Laipsniuoja angliškus būdvardžius: *life is cool, translife is cooler*. Gyvenimas puikus, translaifas dar puikesnis. Ir užsiėmusi devyniomis kitomis veiklomis.

– Nepyksti? – klausiu.

– Ko čia pykti, – Ala, matyt, jau pamiršusi. Jos stilius. – Mokytoja tau atsiuntė laišką, matei?

– Ne, – sakau.

– Jis matomas, greičiau skaityk.

Pedantė. Kontrolierė.

Kada norėsiu, tada ir perskaitysiu. Et. Bet žinau, kad taip nebus. Mokytoja ir visi mato, kada atidaromas laiškas. Taip jau yra. Negaliu pasirodyti nepaklusni.

– Ką veiki? – klausiu, nors ir taip matau.

– Mokausi istoriją su Greta.

– A, – sakau.

Norėčiau sakyti „tai netrukdyčiau“, bet Alos sutrukdyti neįmanoma. Taip veikia mūsų smegenys, ir Alos. Vienu metu ji žaidžia krepšinį, mokosi istoriją ir plepa su manimi. Dar pučia mėtinę gumą ir klausosi muzikos, kurią girdžiu ir aš.

Taip veikia smegenys, beveik visų. Tik ne mano. Mano smegenims kažkas negerai. Pastaruoju metu jos neveikia taip gerai, kaip derėtų, pavyzdžiui, aš pagaunu save per daug įsigilinusią į vieną dalyką. Sakykim, į kvapą, kurį Ina parsineša ant delno, jeigu jai nepavyksta sunaikinti jo agresyviu muilu.

O dabar labai norėčiau įsigilinti į kitą dalyką – į tą vaikiną, kurį mačiau parke.

Man trukdo Alos veidas. Kai žvelgiu į Alą, vaikino figūra nublinksta. Bet Alai negaliu pasakyti, kad ji trukdo. Negaliu ir atsijungti lyg niekur nieko. Sugalvoju. Garbanotos Alos galvos vietoj užlipinu to vaikino galvą, burnoje nelieka mėtinės Alos gumos, o vietoj garstyčių spalvos akių įstatau dvi juodas akis, matytas parke.

Kuo ilgiau galvoju tik apie jį.

Matau ne vien veidą – matau jį visą. Visą jo profilį, paskui atskiras dalis, ypač kojas. Raumeningos, bet dar ne tokios kaip vyro. Ant blauzdų prasikalę gyvaplaukių, bet dauguma dar balti, tik vienas kitas juodas. Matau porą mėlynų gyslų. Dešinė blauzda nubrozdirta, ties šonu. Ten matau žemių, susimaišiusių su... kokiame siaubo filme tai mačiau? Gal tas filmas greičiau nepadorus, o ne siaubo.

Negaliu ilgiau galvoti, nes įsibrauna mama.

– Ko neperskaitai?

– Mama...

– Mokytoja negali su tavimi susisiekti. Ar supranti, kad turi būti prisijungusi?

– Aš prisijungusi.

– Ne su visais.

– Ko ji nori?

– Aš negaliu žinoti, ko ji nori.

Bet man rūpi kitkas.

– Mama, aš tau kai ką pasakysiu.

– Palauk. Matavaisi temperatūrą?

– Ne. Bet jaučiu, kad puse laipsnio pakilusi.

– Tik puse?

– Stengiausi nebėgti smarkiai ir *nebūti įsigilinsi*.

Beveik taip ir buvo.

– Šit kaip.

– Mačiau berniuką, mama. Jis bėgo be plėvės.

Supranti, ką tai reiškia?

■ ■ ■